ANUL I. — No. 4. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ 10 OCTOMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: { Pe un an 10 lei / Şase luni 5 » — Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ŢĂRANU

ANUNŢURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOIALĂ
ADRESA:
Revista „FURNICA“ Bucureşti

Desen de *N. Petrescu.*

Artistul Iancu Brezeanu în Hamlet

Tu beĭ, or tu nu beĭ
Din vinul luĭ Stirbey!

www.dacoromanica.ro

TRENUL REGAL LA MIZIL

Citesc în gazete că, după dorința exprimată de cetățenii Mizileni, trenul regal, la întoarcerea din Iași, s'a oprit cinci minute și în gara Mizil, de la 6.52 până la 6.57.

Ast-fel, din fericirea pe care a revărsat-o asupra întregei țări călătoria Familiei Regale, s'a înfruptat și Mizilul cu un mezelic.

Mizilul avea dreptul la această imensă sărbătoare care a durat cinci minute.

Constanța se mîndrește cu podul de peste Dunăre, Iașii cu monumentele-i istorice, Bucureștii se bucură de atîtea frumoase podoabe. Dar urbea Mizil ce avea? Deși ultima statistică arată că „bulivardu" acestui oraș a mai fost prelungit cu 3 metri și 75 centimetri, că s'a mai adăogat două felinare pe lîngă cele 9 existente, că antreprenorul cafenelei locale s'a hotărît să schimbe postavul bileardului al căruĭ centenar s'a sărbătorit zilele acestea, că s'a stabilit de curînd în Mizil un operator de bătături pe cale himică și că, în fine, Madam Popescu (dacă n'o fi chemând-o Ionescu) a cumpărat un grafofon, ceea ce a făcut din sindrofiile d-sale un adevărat centru cultural și artistic; totuși aceste progrese nu erau deajuns spre a înălța Mizilul la rangul ce merită să ocupe pe harta Europei.

Mizilenii pot să ridice acum fruntea cu fală; orașul lor dimpreună cu Fefeleĭ, un soiu de apendice cum ar fi Versailles pe lîngă Paris, vor ocupa o pagină de onoare în cartea de aur a națiunilor.

Mi'nchipuiu extraordinara și febrila activitate care a revoluționat Urbea Mizil, în vederea pregătirilor pentru augusta vizită de cinci minute. Cîtă benzină s'o fi consumat de către persoanele marcante, spre a mai scoate față fracurilor conservate cu sfințenie și cu naftalină în garderob de cînd le-au purtat ca „ginerică" și pînă azi!

Ce grave probleme au turmentat pe distinsele doamne din societatea elegantă! Să puie Madam Vasilescu rochia bej și pălăria verde, ori viceversa? Sau ar fi mai șic să primească pe Suverani și pe Principi cu capul gol, punîndu-și părul în papiiote, ori lăsîndu-și cu o negligență artistică un cîrlionț pe frunte? N'ar fi bine să își mai adaoge o muscă pe obrazul stîng? Parc'o aud apostrofîndu-și servitoarea:

— Unde 'mi-ai pus ciorapii ajur pe cari i-am purtat acum două ani la faivoclocu suprefectini, toanto?

— Sunt la spălat coniță.

— Taman cînd vine Regele la Mizil 'ți-ai găsit să-i dai la spălat, dobitoaca draculuĭ?

Și jart! jart! servitoarea Marița încasează două palme, cari o fac să se retragă la cuine spre a bombăni contra Augustilor Oaspeți cari au provocat nevricalele coconiții. Iată cum se slăbește în popor sentimentul dinastic!

Dar ședința solemnă și animată a consiliului comunal!

— Trebuie să ne arătăm demni de numele de Mizileni, domnilor, zice d. primar; vă rog să vă prezantați la gară cu ghetele bine lustruite, rași, burtă de somn, și ăi din d-voastră cari n'au mănuși curate să stea mai la spate, cînd eu voiu avea deosebita onoare ca să primesc pe Majestățile Lor cu pîine și sare....

— N'ar fi bine domnilor, întrerupe un consilier, ca în loc de pâine să ieșim înnaintea Regelui cu pandișpan? Să arătăm că nu ne calicim cînd e la o adicătelea!

Am să-i zic dumneaeĭ, nevesti-mi, să facă un pandișpan cum mi-a făcut mie la Paști, să se lingă toți pe buze cînd l'or vedea!

Consiliul admite cu unanimitate propunerea.

— Dar cu ce împodobim gara?

— Să cerem sub-prefectului să ne împrumute covorul ăla frumosu pe care l'a luat acum un an de la Djaburov.

— Și bărbierului să ne dea tablou ăla turbatu cu bătălia de la Asterliț pă care 'l are în perete.

— Dac'am face un cadou Prințului Carol?

— Un pachet de șocolată Șușar!

— Ba ar fi mai apropo ceva milităresc. Am eu o trîmbiță și o tobă mică cumpărate de la bîlciu de la Drăgaica!

...Păcat că n'au fost stenografi la ședința consiliului comunal din Mizil!

In sfîrșit, chestia discursurilor cum vor fi rezolvat-o Mizilenii? Pun rămășag că cel puțin zece notabili n'au dormit toată nopticica și au băut la cafele gingirlii spre a compune cîte-un discurs, fie-care închipuindu-și că are drepturi incontestabile ca să salute pe ilustrii vizitatori: Primarul ca părinte al Urbeĭ, sub-prefectul ca reprezentant al guvernului, „institutorele" în numele școaleĭ din Mizil care e fundamentul uneĭ Națiuni civilizate, popa în numele Bisericeĭ din Mizil care a fost în cursul secolilor scutul ortodoxieĭ neamului, băcanul din centru în numele fruntașilor comerțului, „subfirurgu" în numele științeĭ baza progresului, ș. a. m. d.

Ce decepțiune pe toți aceștia cari nu și-au putut plasa discursurile în cele 5 minute cît s'a oprit trenul în gara Mizil, timp d'abia suficient ca locomotiva să gîfiie de două ori, corul școaleĭ să întoneze un sfert de imn și o cucoană să ofere Regineĭ și Principeseĭ cîte-un buchet de muștată și indrușaim legate cu panglicuțe tricolore.

Dar aceste 5 minute sunt totuși destul pentru a asigura Mizilului cincizeci de ani de mulțumire și mîndrie.

La viitoarele alegeri, d. Plutarch Mareș, actualul primar al Urbeĭ Mizil, va putea să înfunde pe vecie pe implacabilul d-sale adversar d. Leonida Condeescu, fostul primar.

— Ce-a făcut iubiți concetățeni. Reacțiunea, reprezentată prin aldestimabilu domnu Leonida, ce a făcut ea zic pentru mărirea și propășirea urbeĭ noastre?

Se laudă onorabilu că a luptat pentru ca expresu de Berlin să se oprească un minut în gara noastră. Ce îngînfare ciocoiască! Dar eu, domnilor, am reușit ca să stea trenul regal nu un minut, ci cinci minute, în gara Mizil, contribuind ast-fel ca legătura ce unește pe Mizileni cu Tronul să devie și mai strînsă! (Aplauze entusiaste. Ovațiuni nesfîrșite).

...Nene Leonido, condoleanțele mele. Infama colectivitate 'ți-a dat zece înainte, sau mai bine zis patru, căci aceasta-i diferența între minutul expresului și cele cinci ale trenului regal. Dacă nu isbuteștĭ, nene Leonido, să strămuți cel puțin Curtea de Casație dacă nu și Universitatea la Mizil, poți să te muți însuți la Urzicenĭ, căci devii absolut odios pentru tot-dauna față de corpul electoral mizilean.

George Ranetti.

EPITALAM

D-ra Cinski, fiica talentatei artiste d-na Maria Ciucurescu, s'a căsătorit cu d. Damorès.

Cum e posibil să nu crez
In fericirea asteĭ fete,
Cînd soarta un bărbat îi dete
Ce poartă nume *d'amorez*?

B. Ker.

PRAVOSLAVNIC

Din sfînta carte a scriptureĭ
Erĭ preotul ne da povață:
Să ne iubim cu toată cinstea
Aproapele, întreaga viață.

Ca bun creștin ce sunt și fost-am
N'am vrut să iaŭ asupră-mĭ vina
Și 'nțelegînd că ĭ greŭ păcatul,
Am îndrăgit cu foc vecina.

Că mult mi-s dragĭ ochiĭ eĭ negri
Cînd mă privesc pe sub pleoape.
Și-apoĭ... de lîngă casa noastră
Ea singură e mai aproape.

Brăila. **Padau**

www.dacoromanica.ro

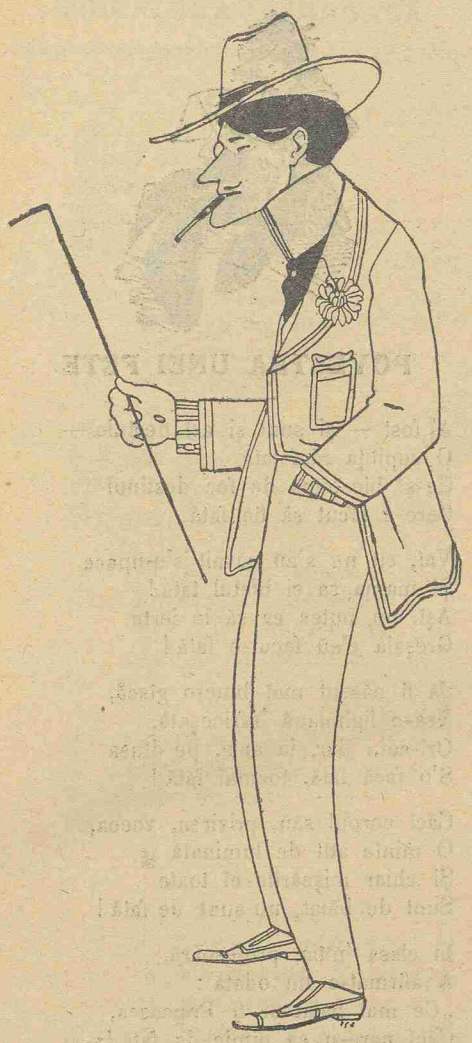

FASONEL

Fasonel în şcoală n'a'nvăţat nimic.
Să 'nveţe mojicii, eŭ şi dumneata,—
Trebuĭ carte multă ca s'ajungĭ calic!
El de ce să 'nveţe? N'are banĭ papà?

Fasonel, ca studiĭ, absolvi pe Cazes,
Apoĭ facultatea de la Rezerviştĭ...
Cînd cărţi din manşete scoate la vr'un caz,
Trage-i două palme, dar să nu inziştĭ.

Fasonel în mode-i arbitru suprem,
Cinci-zeci de costume are'n garderob,
Dă p'obraz cu roşu, suliman «Gold-cream»,
Şi'n muscal doar umblă nobilul microb.

Fasonel îşĭ ţine noaptea 'n calapod
Gheata, pantaloniĭ, mustăţile chiar,
Iar ziua atacă damele pe Pod
Cu glume neroade din vr'un calendar.

Fasonel adesea în cap a primit
Umbre'uţe, însă e băiat cu şic,
N'a răspuns o iotă, ci s'a mulţumit
Să 'şĭ repare freza'n sos de cosmetic.

In pantoful unei cocote, la chef,
A băut odată coniac Martel,
Şi d'atunci toţi «tipiĭ» l recunosc ca şef
Şi toţi îl admiră. Bravo Fasonel!

Fasonel vorbeşte franţuzeşte oricînd.
De limba română spune cu dispreţ
Că-i bună doar pentru oameniĭ de rînd.
Iar literatura-i se rezumă 'n Meţ.

Fasonel acuma-i foarte ambetat:
Papà îl sileşte, nu 'l lasă nicĭ mort,
Insurat să 'l vadă s'apoĭ deputat;
Fasonel preferă un alt soiŭ de... sport.

In foaia de zestre, socrul influent
A pus paturĭ, mese, dulapurĭ de nuc,
Şi'a mai pus şi'un scaun d'al de Parlament,
Transformînd în urnă al feti papuc.

Azĭ deputăţia, mîine 'n minister!
Iar Hübsch răposatul, însă vecinic viŭ,
O să spuie-o vorbă d'acolo din cer..
Vorba aia mare... Cum aş vrea s'o scriŭ!

Tarascon

ASTĂ-VARA

Acuma, cînd frunzele aŭ ruginit pămîntul, murind la picioarele arborilor carĭ le-aŭ dat viaţă, acuma aŭ dispărut şi ele. Vîntul subţire al toamneĭ suflă pătrunzător, distruge fără milă, mărind melancolia sufletelor lipsite de speranţă. Pitite în vr'un colţişor, ele vor fi îngrijite ca plăpîndele florĭ luxoase ale tropicelor, vor reînvia la primă-vară, maĭ frumoase şi maĭ splendide ca tot-d'auna: — iluziĭ ce prind formă odată cu primele raze calde ale soareluĭ sătul de zăpadă. Şi cînd... cînd un nimic le va răpune saŭ le va lăsa viĭ dar fără tinereţe, altele le vor lua locul, altele vor avea aceeaşĭ soartă. Căcĭ viaţa iubeşte corpul care o adăposteşte, numaĭ să nu 'ţĭ baţĭ joc de ea. Şi cine ştie dacă nu şi ele... Cine poate chezăşui?

Origina lor e origina florilor cîmpuluĭ, strălucitoare de culorĭ în lumină, timide şi parfumate în boarea sereĭ. Ca şi ele, viaţa lor a fost zămislită în treacăt — un capriciŭ, o scîntee electrică pe cer senin. Astfel de fenomene isbesc dureros vederea, fac toţĭ nervii să se scuture; e cu neputinţă să deslueştĭ misterul ce le-a făptuit. Cu atit maĭ bine!...

Ele sunt două — două rase.

Se cunosc maĭ de mult — de cînd s'aŭ întîlnit pe scena unuĭ teatru, frîngîndu-şĭ corpul în mişcărĭ lente de melodiĭ lenevşe, căsnindu-se să transmită ritmul pasiuneĭ în ceĭ carĭ, imobilĭ, le priveaŭ din sală. Una are ochiĭ marĭ, negri, nehotărîţi; figura-i îmbrunită ca oţelul fin, cu trăsurĭ regulate de păpuşe aristocratică, păstrează nesiguranţa privireĭ par'că tot-d'a-una speriată de ce vede, nicĭ odată sătulă de curiozitate. E maĭ sărăcăcioasă figura ceĭ-l'alte, impasibilă, strînsă de îndoială. Foarte rar te priveşte în faţă; în schimb spionează tot ce o interesează, nu pierde o vorbă din ce se spune împrejur. Mersul lor e elastic, cu mişcărĭ elegante de muşchĭ educaţĭ artistic. D-şoara cu figura strînsă scoboară dintr'un popor şiret, venit din Asia şi răspîndit peste tot pămîntul; ceal'altă e fiica uneĭ ţărĭ pe care maĭ multe puterĭ europene aŭ împărţit'o ca pe cămaşa luĭ Christ. Şi una şi alta sunt fataliste... aşteaptă ce aŭ aşteptat şi altele înaintea lor şi toate carĭ vor veni în urmă.

In fie-care seară, însoţite de mama celeĭ brune, iaŭ loc la aceeaşĭ masă. Sosesc cîte-va prietene. Politeţe monosilabice. Mama se duce pe şcenă, ca să joace.

In fie-care seară, pe poteca de alăturĭ defilează aproape tot tineretul care le cunoaşte din vedere saŭ auzite. Unĭĭ suspină, alţĭĭ le ţintuesc cu privirea, căutînd să le ameţească ca îmblînzitoriĭ de şerpĭ din India. Şi ele se fac că nu-ĭ văd — se uită vag spre firmament, ca şi cum ar voi să pătrunză întunericul de dincolo de lumina lămpilor spînzurate pe prăjinĭ înalte.

...Publicul înghesuit în grădină devine nerăbdător.. se mişcă ca o holdă resfirată de vînt... aplaudă... Orchestra începe să cînte... Sus cortina!

Buchetul viŭ s'a astîmpărat; pe covorul pestriţ de capete, roşul crud al maculuĭ de la pălăriile cocoanelor pătează violent pulberea luminoasă a arcurilor electrice. Şi de-asupra bolteĭ de lumină întunericul apasă, par'că apăsat şi el de cer, aşteaptă nerăbdător «sfîrşitul» ca să redevie iarăşĭ stăpîn.

...In fie-care noapte pleacă împreună cu ceia carĭ aŭ venit, ele la marginĭ. In urma lor, dîră de pofte, vin şi eĭ, adoratoriĭ, uluiţĭ de mişcările armonioase ale corpurilor tinere. Ele simt în spate privirea lor caldă, par fericite—căcĭ ele iubesc viaţa. Şi viaţa iubeşte trupul ce o adăposteşte, cu condiţie să nu 'ţĭ baţĭ joc de ea. Şi cine ştie dacă nu şi ele... Cine poate chezăşui?

Nae.

www.dacoromanica.ro

DISCURSUL D-LUI AL. MACABRONSKI

La întrunirea conservatoare din culoarea de negru, d. I. Th. Florescu anunţă că poetul Macedonschi s'a înscris în partid ; ast-fel intelectualii es din pasivitatea de'pînă acum.

Ziarele.

Iubit-am androgynul cu pharmecu-i lasciv,
Ephebul ce oferă Maestruluĭ o bere
Şi sensualitatea brutalelor mistere.
Dar m'aŭ trădat ephebiĭ... Azĭ nu maĭ sunt pasiv.

La Kübler de acuma nu voiŭ maĭ sta pansiv,
Sorbind din capuţiner în mystică tăcere.
Intra-voiŭ în arenă, mi-e sete de Putere!
Budgetul mă fascină, hypnotic, atractiv.

Pe viitor, o Lyră, în van m'ademeneştĭ!
Vreaŭ lirele sterline, vreaŭ lirele turceştĭ,
Imĭ place al lor cîntec : zin-zin-zin-zin-zin-zin!

Ca lebăda murindă ritmînd al săŭ suspin,
Vreaŭ oda mea supremă azĭ şefuluĭ să 'nchin...
Dar cît o să 'mĭ dea oare pe ea Cantacuzin?

Caiafa

GLUME SERIOASE

CURAJUL!

Unii, bărbaţi în stare să înfrunte cele maĭ marĭ pericole... imaginare, şi carĭ, fereşte, nu s'aŭ aflat de faţă cînd Mărăcineanu, eroul gazeteĭ «Perduţilor în ocean» şi altor piraţi aĭ condeiuluĭ, — a încercat să «cazeze» cîte-va gloanţe în capetele consilierilor de la Casaţie, — găsesc că spectacolul a fost şi comic.

...Gravii magistraţi fugind cu poalele robeĭ ridicate, ca o faţă bisericească prinsă în flagrant delict de săritul pîrleazuluĭ ; vitejii gardianĭ imitînd, pe după uşĭ şi colonade, «tactica» generaluluĭ Kuropatkin, şi, de emoţie ţinînd mîna maĭ mult... ca să zic aşa la... reversul medaliei, de cît pe mînerul spadeĭ cu care sunt gătiţi de Stat ; publicul înfăţişînd o sală nu numaĭ de paşĭ, dar şi de oameni pierduţi... de frică ; toată acea desordine provocată de un sentiment care seamănă cu bravura ca d. Take Protopopescu cu don Juan, — iată priveliştea socotită comică de curajoşi... în contumacie.

Este îndoelnic însă dacă cine-va va fi stat să privească scena, şi de sigur că însăşĭ ceĭ ce o găsesc umoristică, la o adică, în loc să facă pe spectatorii s'ar fi grăbit ceĭ dintîiŭ să se pue la adăpost. (De alt-fel, domnilor, se ştie că suntem o ţară de postulanţi şi că la noĭ dezideratul general este : *adă post).* Totuşi am auzit cîte-va exclamaţiĭ ca acestea :

— Auzĭ, d-le laşitate! Să fugă atîta mulţime de un om singur!

E drept că acel «singur» bine-voise să fie însoţit de un revolver, tovarăş de care, în unele împrejurări, e bine să fiĭ departe ca de scadenţa uneĭ poliţe saŭ de emanaţiunile unuĭ flacon de «assa foetida».

Dar întîmplarea aceasta poate pune în discuţiune o chestie interesantă : aceea a curajuluĭ.

* * *

Se poate defini curajul? Un psiholog ar găsi cred o înşirare de cuvinte din care n'am înţelege de cât că... nu este nimic de înţeles. E vorba însă de o definiţie maĭ simplă şi maĭ precisă. Ce este curajul? In ce constă el? De unde începe şi care-i este limita? Este vr'unul adevărat şi altul contra-făcut? Şi în acest caz care este veritabilul S. G. D. G.? Iată atîtea întrebărĭ maĭ la locul lor ca d. Giani în guvern, saŭ madam Tiţa Pavelescu la un concurs de frumuseţe.

...D. Cutare a făcut o periculoasă escursiune pe vîrful Negoiuluĭ, s'a plimbat cu barca pe o mare agitată, citeşte *Secolul* şi asistă la conferinţele Atheneuluĭ ; d. Cutare este dar un bărbat curajos ; cu toate acestea cînd aude în vestibul vocea c'oaneĭ Săftica, soacra, şi o maĭ aude şi la «tortissime», d. Cutare se îngălbeneşte şi tremură ca un şcolar prins cu ţigarea în clasă. Unde-i este curajul?

D. X a căpătat două rănĭ în războiul independenţeĭ şi a avut un duel cu pistolul, se supără pentru o privire şi face scandal pentru un gest ; totuşi de treĭ orĭ a fost la dentist dar a fugit, coprins de groază, de cum a zărit cleştele, — şi continuă a-şi arde gingiile cu creuzot. Ce fel de curaj?

D-na Zed şi-'nşală respectivul soţ cu un entusiasm în adevăr republican : pentru o umbreluţă, pentru o pălărie, chiar pentru nişte ciorapĭ de mătase. Curajul săŭ e'n adevăr fenomenal, are explicaţiĭ îndrăzneţe la toate şi demnul bărbat e liniştit ca nerviĭ unuĭ senator. Dar cînd într'o seară d-na Zed a văzut un şoarece lîngă picioarele sale, a ţipat, a leşinat, — şi doctorul a spus că de frică...

Un Y a stat două ore, de contrabandă, într'un loc unde cel cu drepturĭ, ar fi avut şi pe acela d'a'l îngrăşa cu plumb, —şi inima nu i-a bătut maĭ tare de cîte orĭ deschizăturĭ de poartă păreaŭ că ameninţă catastrofa ; acel Y n'ar mînca ciuperci să'l poleeşti, — de frică să nu fie otrăvite.

Şi tot ast-fel cine-va citeşte poeziile d-neĭ Smara, dar nu s'ar urca în automobil — cînd maĭ ales n'are ocazia ; după cum un altul — de aceştia sunt mulţi — primeşte o palmă fără să replice, dar are curajul d'a săruta «idoli» sbîrciţi — de o vîrstă peste o jumătate de veac...

Exemplele s'ar putea înmulţi, — şi chestia n'ar deveni maĭ lămurită. Şi nicĭ istoria n'o poate face : cîţi războinicĭ, încărcaţi de glorie, n'aŭ tremurat înaintea tiranieĭ unuĭ pantof de mătase ; cîţi n'aŭ avut curajul d'a înlătura vieţi, nu însă şi un capriţiŭ!

* * *

Pentru a încheea, o mărturisire : declar că am curajul opiniilor mele! Să nu se spuie că e un moft. Cîţi distinşi bărbaţi politicĭ ar putea spune acelaş lucru?

Cititor.

POVESTEA UNEI FETE

A fost — şi sunt şi azĭ destule —
O copiliţă răsfăţată,
Ce-şĭ blestema de foc destinul
Care-a făcut să fie fată.

Vaĭ, cît nu s'aŭ căsnit s'o-npace
Şi mama sa şi bietul tată!
Aşĭ, nu putea ca să le ierte
Greşala c'aŭ făcut-o fată!

Să fi născut maĭ bine-o gîscă,
Vre-o lighioană 'nfricoşată,
Orĭ-ce... dar, ia auzĭ, pe dînsa
S'o facă fată, tocmaĭ fată!

Căcĭ corpul săŭ, privirea, vocea,
O minte atît de luminată
Şi chiar mişcările eĭ toate
Sunt de băiat, nu sunt de fată!

In clasa 'nţîia, profesoara,
A afirmat-o nu odată :
„Ce maĭ băiat ar fi Popeasca,
Căcĭ nare-n ea nimic de fată!»

Şi maĭ tîrziŭ, la facultate,
Cu 'nvăţătura-i minunată
Pe cîţi făcut-a să exclame :
«Oh, ce păcat că este fată!»

De-ar fi băiat! O, cîte-ar face,
Căcĭ e în toate tal ntată!
Dar vezĭ aşa îşĭ pierde geniul
Doar numaĭ pentru că e fată!

Ah, fată, fată! Vorbă crudă!
Fi-re-ar fetia blestemată!
N'aĭ drept nicĭ să te mîştĭ ca lumea
Că e ruşine, de, eştĭ fată!

Oh, zilnic se tot fac invenţiĭ
Şi nu se inventează-odată
Un aparat care s'o facă
Nimic maĭ mult : băiat din fată!

Cînd oĭ căta-o, zi şi noapte,
E în gazete afundată,
Doar o găsi vre-o doctorie
Să nu maĭ fie nicĭ o fată!

. . . . . .

Dar, într'o zi, pe jumătate
Iĭ fuse ruga ascultată,
Căcĭ, de atuncĭ şi pîn'la moarte,
N'o să-ĭ maĭ zică nimenĭ fată.

Ştiţĭ cum s'a petrecut : un fante —
Aci povestea se încheie —
N'a reuşit băiat s'o facă
Dar a făcut'o 'n schimb : femee!

Sofocle Comedianţul

www.dacoromanica.ro

TINERIMEA STUDIOASĂ

—Cuplete pe cunoscuta arie din *Fetiţa dulce*—

I

Figură de păpuşe,
Obraz catifelat
Micuţe picioruşe
Şi glas piţigăiat.

Privire penetrantă
De drac împeliţat
Şi'n plus... o guvernantă
Ceva de.. admirat.

De-ĭ daĭ vre-o prăjitură
Şi-ĭ maĭ promiţĭ ceva,
El va tăcea din gură
Şi nu te va 'ncurca.

Iar tu începĭ îndată
Pe *Fraülein* s'o pisezĭ
Şi'n scurt drăguţa fată
Veĭ şti s'o captivezĭ.

Refren

Aşa e *copilaşul*
De Kindergarten zis,
El face pe poznaşul
Cînd uiţĭ ce i-aĭ promis. } bis

II

Figură nespălată
Şi chipul de netot,
Cu faţa sgâriată
Şi haina ruptă 'n cot.

Privire-ades cam bleagă;
Dar foarte priceput
Să'njure ziua 'ntreagă
Orĭ-ce i-aĭ fi făcut.

El are datoric
La bragagiŭ, doĭ banĭ,
Dar ce are să fie
Peste vre-o câţĭ-va anĭ.

El joacă şi arşice
Şi nasturĭ şi ţintar
Saŭ încă — cum se zice —
Şodron pe vre-un trotoar.

Refren

Aşa este *şcolarul*
De cursul cel *primar*
S'a învăţat ştrengarul
Şi umblă tot hoinar. } bis

III

Figură cam imberbă
Şi chip de pehlivan,
De-o lene cam acerbă
Ce creşte an cu an.

Doĭ ochĭ cam turburĭ, roşiĭ
Şi coşurĭ pe obraz...
Nu umblă cu mucoşiĭ
De-a patra 'n orĭ-ce caz.

La şapcă are-o tresă
Şi gradul de fruntaş
Şi are multă-adresă
La un mic *pokeraş*.

N'aşteaptă să-l îndemne
Cînd rîndul i-a venit
In fund pe după lemne
Să tragă-ades la...fit.

Refren

Aşa e *Liceanul*
De curs superior
Nu 'nvaţă maĭ tot anul
Chiar cu meditator. } bis

IV

Figură jovială
Şi chipul de craidon
Mers legănat, cu fală,
Şi glas de bariton.

Doĭ ochĭ, de insomnie
Cam traşĭ... ca după chef.
Cravată fistichie,
Joben drept «couvre-chef»

Oferă-ĭ port-tabacu
Că-şĭ face-una cît treĭ
Şi apoĭ aĭ dat de dracu
Că-ţĭ cere cîţĭ-va leĭ.

Dar în pasaj pe seară
Orĭ-cînd le-eĭ întîlni
Aşteaptă-o Marioară
Lenuţă saŭ Didi.

Refren

Aşa este *Studentul*
Zis: *universitar*
El face pe leventul
Şi ĭ... cancĭ în buzunar. } bis

Geping.

BIBLIOTECA SMARA

Un om cum se cade, unu, pe care niciodată nu 'l-am prins cu minciuna, m'a încredinţat zilele astea, că există nu ştiŭ unde — pare-mi-se prin Bacăŭ — o bibliotecă cu acest patron: «Biblioteca Smara».

De multe orĭ şi-o fi găsit şi d-na Smara Bacăul, acuma şi-a găsit şi Bacăul Smara!

Să-l cred? să nu-l cred?

De ce adică n'aş crede-o şi p'asta?,— cînd ştiŭ eŭ bine că aŭ fost naivĭ, — nu-ĭ prea slab epitetul? — carĭ aŭ chemat pe ilustra cocoană să le inaugureze ateneele cu prima... profanare, vream să zic cu prima conferinţă.

Asta am crezut-o, fiind-că am văzut-o scrisă cu tiparul «Universuluĭ» şi am întîmpinat-o cu cea maĭ sinceră revoltă sufletească.

Dar o bibliotecă Smara? Cum sună asta?

Inţeleg: Săpun «Smara», prafurĭ de dinţĭ «Smara», panglicĭ, centiroane, gogoşele, zarzavat, rahat «Smara». Aş maĭ fi înţeles, ca Italienii înflăcăraţĭ de poza, discursurile şi amintirile ce le-a lăsat nemuritoarea damă romînă, să inventeze niscaĭ macaroane de anumite forme şi dimensiuni — Macaroane «Smara» —, saŭ să-ĭ facă statuete de gips şi să-şĭ trimeată fanciuli să le vîndă iubitorilor de orĭ ce fel de raritătĭ.

Dar o bibliotecă «Smara» în Romînia?

Totuşi s'o credem, fiind-că, din nenorocire, e de crezut. Eŭ mi-o închipuiesc aşa biblioteca aceea: o grămadă de cărţĭ trîntite una peste alta: jurnale, romane, micul Dor, cărţĭ de citire, cheia viselor, Abecedare, conferinţe manuscrise, concepte de mozaicurĭ amestecate cu ciorapĭ neisprăviţĭ, periĭ de dinţĭ, papucĭ de damă, sticle de odicolon, scrisorĭ de dragoste, acte de divorţ, hotărîrĭ judecătoreştĭ etc.

Cărţile mi le închipuiesc frunzărite şi desmăţate: unele cusute cu canap gros şi date peste muchie, cîte treĭ-patru la un loc: un roman franţuzesc, o carte de citire pentru divizia a II-a anul I, primară, un «Calvar» etc., cu foile mîsgălite de cerneală şi 'ntoarse din două 'n două cu susu 'n jos.

Tiparul mi-l închipuiesc aşa: litere de diferite feluri şi mărimi: chirilice, gotice, lapidare, garmond, cicero cursiv în fie-care cuvînt, unele puse dea'n doasele, altele 'ntr'o rînă, — litere marĭ în mijlocul cuvintelor, virgule la mijlocul frazeĭ, etc.

Printre foĭ mi'nchipuiesc amintirĭ delicate: florĭ tescuite, suviţe de păr blond, castaniŭ, creţ, negru, cărunt şi chiar alb.

Mă rog, vorbim de o bibliotecă «Smara»!

Ce vreţĭ? Aşa 'mĭ sună mie în urechĭ împreunarea asta nelegitimă a celor două cuvinte: Biblioteca «Smara», Academia «Nea Nae», Mănăstirea «Ucigă'l toaca».

Pinon

DIN ALE ALTORA

Unul prinde pe comisar în flagrant delict cu nevastă-sa.

— D-le comisar, vă rog să constataţĭ chiar acuma că v'am surprins în flagrant delict de adulteriŭ cu nevastă-mea.

* * *

Intre douĭ pungaşĭ.

— Cu cît aĭ plătit inelul ăla cu briliante?

— Cu douĭ anĭ de puşcărie.

* * *

Modestie.

Stăpîna. — Ce aĭ face tu, Anico, dacă aĭ cînta la piano ca mine?

Servitoarea —Aşĭ lua o profesóră de piano.

* * *

O demimondenă, venită în vizită la o consoră, rămîne surprinsă de bogăţia mobileĭ.

— Cît te costă? o întreabă ea.

— Douĭ bătrînĭ bogaţĭ.

www.dacoromanica.ro

INFORMAȚIE

Aflăm că Mitropolitul Parthenie al Moldoveĭ a prezentat M. S. Regeluĭ un cont de 3.000 de leĭ pentru Te deum-ul pe care l'a oficiat cu ocazia tîrnosireĭ bisericilor Sf. Nicolae și Treĭ Erarhĭ și a centenaruluĭ seminaruluĭ Veniamin.

M. S. Regele a delegat pe Episcopul Dionisie să-ĭ dea desinteresatuluĭ Mitropolit o poliță pentru această sumă.

Reporter

CITIȚĬ

URMAȘIĬ ROMEĬ

NUVELE ȘI SCHIȚE de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 paginĭ pe hîrtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Prețul unuĭ exemplar 3 leĭ.

Depozitul la librăria Alcalay, Bucureștĭ.

MOFTURI

Circumstanțe atenuante.

Avocatul acuzatuluĭ. — Aveți în vedere, d-lor juraților, că acuzatul e surd și că, prin urmare, nu a putut s'audă de cît într'un mod foarte puțin dinstinct *vocea conștiinței sale.*

* * *

Observațiune practică.

«Eŭ prefer, zicea un negustor altuia, să am în prăvălia mea un băiat însurat. Căcĭ seara, sînt sigur, niciodată nu va fi grăbit să se ducă acasă».

* * *

Devotamente conjugale.

— Desfid pe cineva, spunea un domn, ca să se găsească un bărbat care să'și iubească soția maĭ mult de cît 'mĭ-o iubesc eŭ. Pentru a o vedea fericită, aș fi în stare să mă duc să trăesc singur într'o insulă pustie.

— Asta nu-ĭ nimic. Eŭ am cunoscut pe unul care s'a sinucis pentru că știa că soțieĭ sale îĭ șeade de minune doliul.

Mima.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-niĭ abonați carĭ își schimbă domiciliul de Sf. Dumitru, sunt rugați a ne face cunoscut noua adresă, spre a nu suferĭ întîrziere la primirea revisteĭ.

* * *

D-lor depozitarĭ de ziare din provincie li se face cunoscut că „retururile" se timbrează cu 7 banĭ 10 exemplare.

ECOURILE SĔPTAMÎNEI

Serbările de la Iași

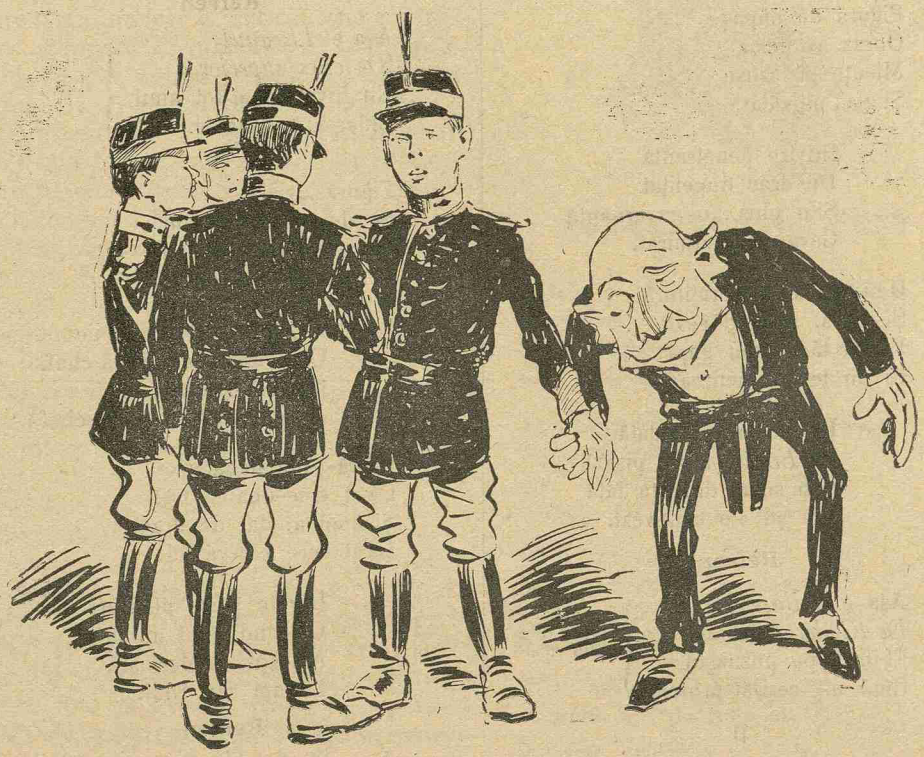

Cu mîna dreaptă, Prințul Carol, desprețuind ceremonialul Curților Asiatice, strînge mîna frățește micilor săĭ camarazĭ din școala militară....

Și pe cînd niște simplĭ răcanĭ minorĭ strîng mîna bărbătește Alteței Sale, venerabilul ministru de războiŭ își face damblaua de curtezan.

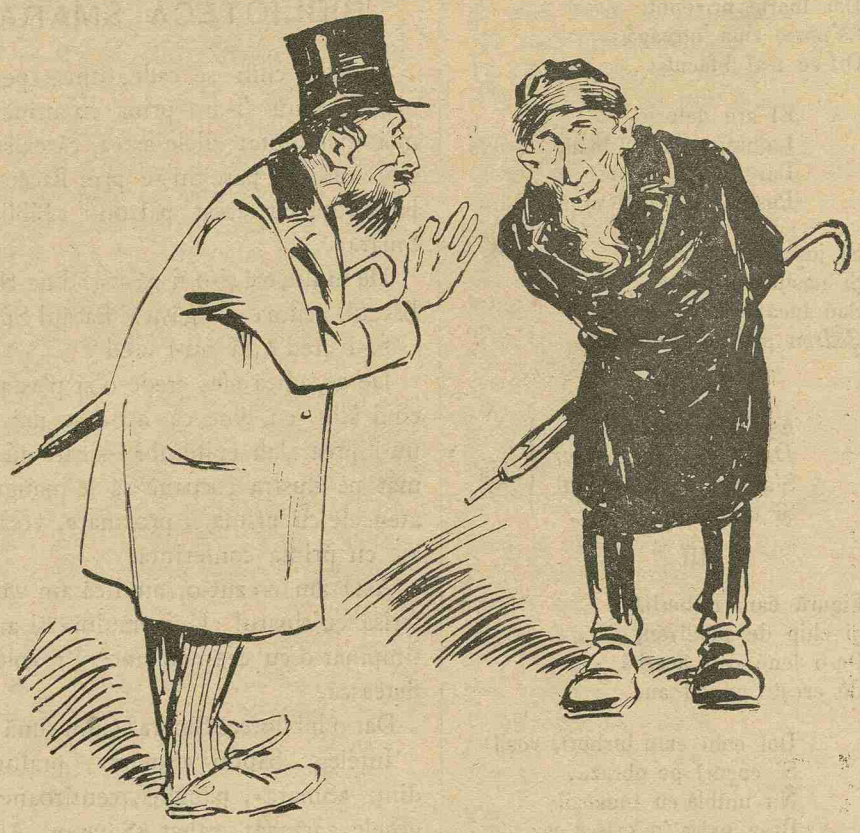

— Așa ne 'mbichirăm deja cu toțiĭ că familie de la Rege al nostru aĭ venit la Ieșĭ!

— Cum să nu ne 'mbichirăm dacă vizită aiastă lasă de pe urmă de la dînsă în Ieșĭ peste un milion de leĭ?

www.dacoromanica.ro

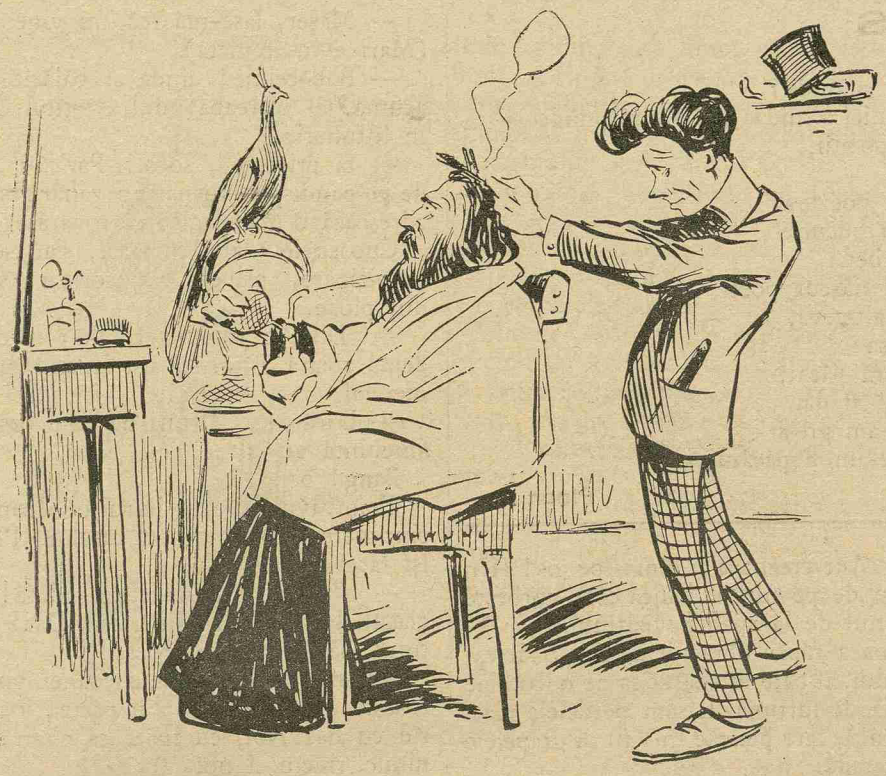

Arghirofilia și Deșertăciunea Sa Parthenie își face toaleta ca să întîmpine pe MM. LL. RR. și AA. LL. RR.; pe cînd dulcea-i păuniță îl contemplă cu o mută evlavie.

I. P. S. S. — Haĭ maĭ repede, frizează'mĭ sfîntul meŭ păr că-ĭ tîrziŭ... Dar cu briciul cela ce vreĭ să facĭ?

Bărbierul. — Mă ertaţĭ, credeam că nu mă chemaţĭ numaĭ pentru frezat!

SUVENIRURI DE FAMILIE

De cînd tînărul Smîntănescu și-a făcut «cererea» formală,—acceptată cu multă grație;—de cînd «simpaticul» sub-șef la o registratură oare-care obținuse «mîna»—cererea viza și visa cam a t-ceva, dar așa e formula—d-reĭ Fîstîceanu, în casa acesteĭ din urmă familiĭ unica și permanenta preocupare nu era de cît apropiatul fericit eveniment.

Seara, la cafea, cînd tinerii—Smîntănescu prînzea regulat în «familie»—treceaŭ în saloane spre a face proecte de viitor, d. Fîstîceanu, pensionar al primărieĭ, rămînea însă cu «coana Frusinița»—cum îĭ spuneaŭ vecinele maĭ tinere—și tăifăseaŭ în privința noueĭ căsniciĭ și preparativelor necesare unuĭ asemenea accident. «Trusoul» d-reĭ Didina era aproape complect—amănuntele nu sunt indispensabile și dintr'un delicat sentiment de discreţiune nu insistăm asupra infimelor lipsurĭ ce maĭ trebuiaŭ acoperite,—dar toate conferințele părinților despre acest subiect, se sfîrșeaŭ în acelaș mod:

D. Fîstîceanu zicea:

— La ce să maĭ daŭ parale cînd asemenea model frumos și solid nu se maĭ lucrează azĭ? Banĭ 'n vînt! Dar așa maĭ fac și economie — că doar ne-am spetit în cheltuelĭ, nu-ĭ așa Frusino? și-ĭ fac și tînăruluĭ un dar de preţ! Ș'apoĭ unde puĭ și surpriza plăcută ce are să-ĭ facă un cadoŭ, ca să zic așa, istoric... Doar în ea am întins eŭ 30 de anĭ!

O s'o daŭ numaĭ s'o curețe, s'o frece, s'o lustruiască! Are să fie ca nouă. Eĭ! știĭ, vorba ceea: cherestea, nu jucărie!

D-na Fîstîceanu suspină:

— Ah! Cînd mă gîndesc, par'că nu știŭ cum îmĭ vine, zăŭ.

Ah! par-că fuse ierĭ!.. Ca frunza, știĭ colea cînd adie vîntul, așa tremuram, desfăcîndu-mĭ înaintea eĭ beteala de pe cap!

Dar de la mama, D-zeŭ s'o ierte, care o ținea și dumneaeĭ de la o mătușă, tot dar de nuntă... Cum o să-i bată inimioara Didineĭ de bucurie cînd i-oĭ spune. Mă rog, e ca și o sculă: s'a păstrat din neam, și s'o păstreze și ea pentru fie-sa!

Am s'o daŭ doar să-ĭ maĭ scoată fața.

Iar explicația șaradeĭ este următoarea: în afară de trusoul complect și cele-l'alte accesoriĭ d. și d-na Fîstîceanu doreaŭ să facă «copiilor» cîte-o «surpriză».

Dumnealuĭ vrea să dăruiască tînăruluĭ călimările de bronz în care-și muiase condeiul în ceĭ 30 de anĭ de slujbă la primărie și pe carĭ găsise cu cale să le retragă de pe biuroŭ acasă, odată cu retragerea d-sale la pensie.

Dumneaeĭ dorea să dea mireseĭ oglinda în fața căreia se gătise la nuntă, pe care o păstrase ca pe niște moaște și al căreĭ istoric l'aţĭ văzut maĭ sus.

Nu știŭ cum se făcea însă că ambiĭ soţĭ amînaŭ din zi în zi reparațiile ce trebueaŭ făcute «odoarelor» de familie care urmaŭ să constitue «surprizele». Și cu cît treceaŭ zilele cu atît gîndul ce aveaŭ să se despartă: unul de călimara în care muiase condeiul 30 de anĭ, coana Frusina de oglinda în fața căreia un sfert de secol maĭ înainte tremurase ca o frunză, — îĭ apuca un fel de duioșie, o tristeță complicată cu niște părerĭ de răŭ care din zi în zi *deveneaŭ* maĭ pronunțate.

Cînd aruncaŭ privirile: dumnealuĭ spre călimară, dumneaeĭ către oglindă, puțin lipsea să nu li se umple ochiĭ de lacrămĭ pînă cînd, într'o bună seară, nicĭ unul nicĭ altul nu maĭ pomeni nimic de «surprize», — și conversațiile se sfîrșiră fără refrenurile obișnuite.

Un singur fapt însă îĭ neliniștea maĭ amar; «copiiĭ» surprinseseră odată sfîrșitul conversațieĭ și aflaseră de «surprize».

* * *

Era în ajunul mareĭ ceremoniĭ. Smîntănescu nu sosise încă. D. și d-na Fîstîceanu se aflaŭ în camera cu «Trusoul»; d-ra Didina era la toaletă. Iată că în uș apare Smîntănescu, care intrase binișor, pe nesimțite.

— Noroc și bucurie! Care va să zică mîine s'a terminat!

Soţiĭ tresăriră de-odată: tocmaĭ cugetaŭ la călimară și la oglindă și se gîndeaŭ cum s'o încurce.

D. Fîstîceanu, văzînd cum Smîntănescu ocoleș cu ochiĭ încăperea și părîndu-i se că el caută cu privirea faimoasa «surpriză»,—îĭ zise rar, răspicat:

— Știĭ ce, ginere, m'am gîndit că nu face; nu ți-o maĭ daŭ. Nu zic, frumoasă este, cherestea solidă, nu glumă,—dar vezĭ că observaĭ că i s'a rupt capacul. Nu face, știĭ de ambiția mea, dar las că de ziua d-tale îți daŭ una fainĭ.

— Așa zăŭ, complectă c'oana Frusina, căreia-ĭ venise inima la loc gîndindu-se că și-a salvat oglinda, i-am spus și Didiniţeĭ.

Nu știŭ cum s'a făcut dragă ginere că s'a crăpat.

Și de, mĭ-am zis: se cade să o daŭ eŭ spartă? Nu face, știĭ, pentru ambiția mea. Dar lasă că am eŭ grije!

Și demniĭ părinţĭ, foarte satisfăcuţĭ, apucară fie-care cîte o mînă a ginereluĭ care rămăsese încremenit, cu gura căscată cu niște ochĭ cît rubla, pe cînd d-ra Didina, din salonaș lovea la pian primele acorduri ale «Valsuluĭ Dunăreĭ».

Ac

CEVA EXTRAORDINAR

Citim în «Universul»:

«...în tot-d'auna ne vom aminti că iubitul nostru moștenitor Ferdinand, în timpul viziteĭ sale în Iași...»

Ce act așa de memorabil a savîrșit A. S. R.?

«..a străbătut *pe jos*, în lung și în lat orașul, însoțit fiind numaĭ de Augustul săŭ frate Wilhelm».

«Universul» ar trebui să deschidă o listă de subscripție pentru a se ridica un monument comemorativ acesteĭ extraordinare întîmplărĭ.

Nu credem ca străzile Iașilor să fie așa de răŭ pavate și în așa nesiguranță, în cît faptul de a umbla cineva *pe jos* (cuvintele sunt subliniate chiar de «Universul») și însoțit numaĭ de o singură persoană să poată constitui un adevărat act de eroism.

www.dacoromanica.ro

PIETAS

Intr'un pension odată... ce vă pasă cînd şi unde?
— Nu 'mi stă 'n mînă să ştiŭ locul şi nici «cînd» nu pot răspunde —
Profesorul de Română, între teme, compoziţii,
Analize de Sintaxă şi 'ntre alte exerciţii,
Dete la concursul scriptic: «Incercări de poezie».
Doamne, cîtă bucurie
La eleve! Ce idile! Ce poeme!... Berechet...
Căci, cum spus'a nu-ştiŭ-cine, Romînu-i născut poet.
Pe cînd clasa versifică coale 'ntregi, nu alt-ceva,
Cu cerneală, cu creionul, o elevă scris'aşa:
«Prea cinstită Născătoare!, ce născuşi fără păcat,
Şi, prin Domnul, mîntuire celor păcătoşi aĭ dat,
Iartă-ne, ne rugăm ţie, ce-om greşi şi ce-am greşit
Şi mai dă-ne... să nu naştem... chiar de-am fi păcătuit».

Pinon

DISTRACŢIĬ DE DUMINICĂ

— Plouă!

De unde-va, unul a spus o mai tare. Şi numai de cît, din masă în masă, toţi s'aŭ convins că:

— Plouă!

Aŭ pornit-o calabalîc pe scara întortochiată; ceĭ mai mulţi s'aŭ şiruit pe drumul cel mare — al camioanelor şi trăsurilor. Pică rar; din ochiĭ chelnerilor pică mai des: jelesc consumaţiile pe carĭ onorabiliĭ clienţi aĭ grădineĭ Oppler «aŭ uitat» să le plătească.

Iată ne în stradă. Sus, pe cer, cine-va sloboade tunurĭ ca la o serbare naţională; noriĭ s'aprind, se sting... iar s'aprind, ne ia vederile. Nici o trăsură, nici un tramvay!

Suntem mulţi; umbrele noastre aŭ îngroşat umbra caselor; de frică ne-am sgribulit — avem aerul muşuroaelor de pietriş din marginea şoselelor.

— Tramvayul!

Cohorta de fantome înaintează cîrd spre şine — aşteaptă. Cerul ia foc, larg — pămîntul par'că fosforează: suntem palizĭ ca figurile de ceară.

Toţi, vr'o 40 la număr, un Turnu Babel de religiĭ, naţiĭ şi vîrste, am dat iureş băncilor. D. conductor ne priveşte protector, foarte mulţumit că d-l controlor îl va găsi cu prăvălia plină.

Gata! ţipă unul dintre noi.

Fie-care bancă s'a pricopsit cu două rînduri de pasageri: un rînd pe picioare — sexul tare; altul în şedere — jumătatea sexuluĭ tare.

Bang! bang!

Calul se opinteşte, smuceşte... vagonul porneşte brusc. Ceĭ din picioare cad în poala celor de pe bănci Infrăţire universală! — cum zic anarchiştiĭ. Sexul tare în braţele jumătăţeĭ luĭ, formează, socoteală uşure de făcut, formează un sex şi jumătate. Glume, vorbe în doĭ perĭ, prostiĭ cu duiumul.

Plac-pac... plac-pac... sună copitele caluluĭ pe piatra pavajuluĭ lustruit de ploae.

— Şmil!

— Uă!

— Am crezut c'aĭ rămas pe jos! (Un domn de pe ultima bancă care vorbeşte cu unul de la spatele vizitiuluĭ).

Ploaea răpăe obraznic pe coperişul vagonuluĭ, îl bate în coastă ca pe o corabie prinsă de furtună. Lăsăm perdelele marĭ de pînză, care plescăe în vînt ca drapelele de paradă.

Monotonia aceluiaş sgomot.

— Nu m'împinge, d-le! exclamă un glas de femeie.

— O voce bărbătească bolboroseşte un răspuns.

— C'apoĭ, ştiĭ.... eŭ nu ştiŭ multe! replică doamna, cu obrajiĭ bujor de berea băută sus, la Oppler.

— Şmil!

— Uă!

— Moĭ, tu eşti mai bătrîn... facĭ aplănare, că'ĭ ia dracul p'amîndoĭ!

Şmil, înţelept ca toţi carĭ aŭ norocul să îmbătrînească, dă să răspundă...

Bang!

Tramvayul s'a oprit.

Ceĭ de pe platforma di'napoĭ zăresc, dungată de ploae, o momîe galopînd pe trotuarul din dreapta. Momîea a ajuns vagonul, voiajează în lungul scăreĭ fără ca să găsească loc.

— Ce dracu facĭ acuşi!... N'aĭ de gînd să pleci o dată? se înecăjeşte un d. pasager.

Judecînd de pe pălăria pleaşcă pe sprincene şi hainele lipite pe trup ca un costum de bae, momîea noastră trebue să fie udă pînă sub subţioriĭ. Numai bastonul, vîrît într'un buzunar al haineĭ, se întinde ţanţoş pe lîngă urechi, ca un paratrăsnet.

Vizitiul, supărat, bălăngăne clopotul — îl pofteşte:

— Domnule, te rog, sui-te mai repede... Nu vezĭ că plouă?

— Da unde vreĭ să 'l puĭ?... în capul meŭ? (Doamna cu întrebarea, în vîrstă şi lăbărţată, are o pălărie largă cît o roată de bicicletă).

— Ştiŭ că ar avea loc!

— D-le, să nu fiĭ impertinent. Atîta îţi zic!...

Un fulger filfîe, luminează o clipă pe cel din stradă.

— Mari! l'aĭ văzut?

— Maşer, lasă-mă că 'mi vine răŭ! (Mari e însărcinată).

— Bobocelule! unde aĭ bălăcit pînă acuma? îl întreabă unul, scoţînd capul în întuneric.

— Ia priveşte'l, soro... Par'că-i d'ăia de pe pandişpan turnaţi în zahăr ars! se adresează o mahalagioaică tovarăşeĭ sale.

Cucoanele toate, curioase, s'aŭ sculat în picioare, privesc batjocoritor la cel din ploae.

— Dom'le condicter, dă-i drumul deja! sbiară autoritar un funcţionar comercial.

— Dacă vreĭ să nu ne dăm jos! îl ameninţă un altul.

Bang! bang!

Tramvayul îşi reia huruitul. Domnul ciuciulete dispare în linia caselor. Ploaia îşi face de cap.

— N'aĭ să mai încetezĭ odată! (E glasul doamneĭ de adineauriĭ). Dacă continuĭ, să ştiĭ că te cîrpesc!

Domnul de la spatele cucoaneĭ bolboroseşte din noŭ. Ceĭ din partea loculuĭ rîd cu haz. Noĭ, cu toate că n'am auzit nimic, rîdem şi noĭ.

— Şmil!

— Uă!

— Moĭ, facĭ aplănare... că 'ĭ ia dracul p'amîndoĭ!

Potoleală.

Tramvayul hîrjie şinile în dungă... coteşte pe o altă stradă.

— Ah!... iar m'a ciupit! — Doamna, înfuriată peste măsură, ridică ameninţător umbrela — o umbreluţă de mătase albă, cu mîner gros.

— Şmil!

— Uă!

— Eşti un dobitoc bătrîn!... Nu poţi tu să facĭ o aplanare, moĭ?!

— Ghidale, aĭ să te daĭ tu jos! Şi dacă n'aĭ să vezĭ pe dracu, n'are să fie bine de tine!

— Ziiît! a poruncit unul, par'că de sub bănci. Şi linişte s'a făcut.

La vr'o două sute metri de cheiul Dîmboviţeĭ, un domn gros mai mult s'atîrnă de cureaua clopotuluĭ: clopotul sună a spart, tramvayul strîns cu «bremza» patinează puţin şi se opreşte. Cel care a dat semnalul, o doamnă groasă ca şi dînsul şi alţi doui domni se daŭ jos.

Iată că din mijlocul nostru se scoală un om pipernicit. Uitîndu-se furios în direcţia luată de cel gros, d. pipernicit ţipă de-i crapă vocea:

— Falit fraudulos, hoţ ce eşti!

— La Palestina! răcneşte şi doamna cu exclamaţiile, soţia dumnealuĭ.

Tramvayul a pornit-o; şi d-l cel gros. Aleargă, d-l cel gros... gîfîe... îl ajunge... se sue... alunecă între bănci. Şi de acolo, proptit cu genuchiĭ în banca din'nainte şi cu ceafa pe cea de la spate, apucînd bastonul cu amîndouă mîinile începe să croească în grămadă. De ce să dea eĭ şi nu eŭ? filosofează el, vărgînd vînăt spinarea celor d'imprejur. Vaĭ ce om fioros, d-l cel gros!! In timpul ăsta, unul din ceĭ doui tineri carĭ îl însoţise — fiul d-luĭ

www.dacoromanica.ro

Telefonul în provincie

— Alo! Cine-i acolo?
— Prefectul judeţului.
— Aici, inspectorul comunal.
D-le prefect, vă rog să mă iertaţi că vă vorbesc cu pălăria în cap: sînt răcit... am guturaĭ.

---

cel gros — agăţîndu-se pe cea-l'altă parte a vagonului, se repede spre bărbatul doamneĭ cu apostroafa şi îĭ administrează o puternică lovitură de pumn spre pîntece.

D-l cel pipernicit instinctiv scofîlceşte stomacul... îşi pierde echilibrul, dispare sub bancă răcnind: «Ghevalt! că m'a omorît!» Pe doamna, soţia d-nealuĭ, a apucat-o nervii. . cască de maĭ multe orĭ în sec... se face mototol pe rezemătoarea băncеĭ: «Aĭ! veĭ!» suspină ea leşinînd.

Invălmăşeală cu lovituri. Ţipete de femeĭ şi înjurături pe patru limbi. Tramvayul îşi vede de drum, nepăsător ca o dubă de balamuc. Plouă, fulgeră, tună. Şi cînd vîntul ridică perdelele, trecătorul uluit zăreşte, ca în vis, un cinematograf fantastic de bătae înghesuită între băncile unuĭ tramvay de vară—îşi face cruce şi o rupe de fugă.

Din pîntecele vagonuluĭ, ceĭ ajunşi la scară ţîşnesc în întuneric, unii lungindu-se pe spate, alţii ducîndu-se d'a îmboule ca să ştirbească marginea trotuaruluĭ; cocoanele, maĭ părtinite, cad pe mormanul de rochiĭ ca pe o saltea de puf. Şi nu se vede nimic, pentru că ploaea are grijea să le lipească bine fustele de trup. Fug în besnă, năucĭ, desperaţi ca nişte cîinĭ scăpaţi din cuşca hingherilor, uitată cu capacul deschis. Şmil bătrînul a păţit'o, s'a întins pe pîntece la două palme de şine. Ghidale, care tocmaĭ voia să sară tîrît de iuţeala tramvayuluĭ, cade drept pe spinarea luĭ Şmil, se lipeşte de-asupra ca o sardea în cutie.—Ghidale, moĭ, faci aplănare! ne-ajunge la urechĭ, stins, vocea rugătoare a bătrînuluĭ Şmil. Bietul Şmil!

Am rămas numaĭ treĭ: eŭ, cel de sub bancă şi soţia dumnealuĭ. Vizitiul fluieră — o căruţă s'a oprit pe şine, la mijlocul poduluĭ; d-l conducător, tacticos, îşi face socoteala biletelor vîndute.

Minune! Mortul de sub bancă, care de cînd cu lovitura nu a maĭ dat semne de viaţă, se destinde ca un arc, în picioare, violent s'adresează uneĭ perdele:

— Poftim de maĭ dă, dacă îţĭ dă mîna!

— La Palestina! îl complectează d-na, sărind din leşin.

Pentru că vizitul şi d-nul conductor sunt foarte ocupaţi, 'mĭ-am permis luxul ca să rîd fără tovarăş.

Bang!

Tramvayul s'a oprit la spatele hoteluluĭ de Franţa.

— Domniĭ pasageri carĭ aŭ mîncat bătae, să poftească jos: pînă aci sunt valabile biletele de zece banĭ! ne invită, politicos, d-l conductor.

Ne-am dat jos, cîte-şi treĭ.

Nae D. Ţăranu

HRANA INFANTERIEI DIN TIRGOVIŞTE

Prefectura de Dîmboviţa a lansat primarilor comunelor din judeţ, următoarea circulară pe care-o publicăm textual:

PREFECTURA JUDEŢULUI DAMBOVIŢA

CIRCULARĂ

No. 58

Domnule Primar,

Publicaţi spre cunoştinţa generală că, în ziua de 20 Septembrie a. c., se va ţine licitaţie publică la comandamentul diviziei III infanterie din Tirgovişte pentru aprovisionarea alimentelor necesare hraneĭ trupeĭ detaşamentuluĭ ce face reale, una pereche foĭ de rochie gris ale servitoriĭ, un borcan cu dulceaţă de coacăze şi maĭ multă lengerie şi ciorapĭ, tot în acea noapte aceştĭ făcătorĭ de rele aŭ spart camera d-luĭ Natan Rotenştein tot din Găeştĭ şi iaŭ furat nişte haine şi un palton vechĭ.

In noaptea de 31 August a. c., necunoscuţĭ făcătorĭ de rele prin spargerea geamuluĭ de la o fereastră s'aŭ introdus în casa locuitoruluĭ Dumitru Năstase din comuna Doiceştĭ şi iaŭ furat următoarele: două scurteicĭ femeeştĭ, treĭ mintene bărbăteştĭ, un val de pînză pentru pantaloni şi un purcel.

Comunicîndu-vă cele ce preced, vă învit să luaţi măsurĭ pentru aflarea obiectelor şi prinderea furilor.

No. 9204
Septembrie 4

p. Prefect, *I. Măinescu*

Atragem atenţiunea d-luĭ Sturdza, ministru de războiŭ, asupra acestuĭ domn Măinescu, directorul prefecturеĭ, care pe vremurile astea grele, găseşte de cuviinţă să nutrească trupele divizieĭ a III-a din Tirgovişte cu alimente aşa de costisitoare ca: dulceaţă de coacăze, ciorapĭ, foĭ de rochĭ gris!

Atragem de asemenea şi atenţiunea d-luĭ Lascăr, ministrul de interne, asupra acesteĭ circulărĭ care ni se pare puţin cam incoherentă.

George de Riac

EPITAF

Părinteluĭ Ilie

Odinioară 'n cimitir
Creştea 'ntruna numaĭ ştir;
Dar de cînd pentru vecie
Zace aicĭ Popa Ilie
E ceva nepomenit
Cît pelin a răsărit.

Craiova **Stramnetty**

ATENTATUL LUI MARACINEANU

Circumstanţă atenuantă. — Reformă care se impune. — Penitenciarul Văcăreştĭ. — Plinea revelatoare. — Paşa Enache Ion. — Simpaticul criminal.

Circumstanţă atenuantă

Se ştie că Mărăcineanu a tras cinci focurĭ de revolver în magistraţiĭ Curţeĭ de Casaţie, însă n'a nemerit pe nimenĭ, ceea-ce dovedeşte că înalţiĭ judecătorĭ nu sunt numaĭ inamovibilĭ, ci şi impermeabilĭ. Se maĭ ştie că magistraţiĭ de la Casaţie, eşind de sub pupitrele unde se ascunseseră, aŭ intrat în deliberare şi aŭ pronunţat *stante pede*, saŭ maĭ bine zis *stante scauno*, condamnarea criminaluluĭ la muncă silnică pe viaţă.

Severitatea Curţiĭ este neexplicabilă, dat fiind că Mărăcineanu avea în favoarea luĭ o puternică circumstanţă uşurătoare. In adevăr, revolverul luĭ era încărcat cu şease focurĭ, dar el — om milos — n'a tras de cît cinci.

Reforma care se impune

Pentru a evita pe viitor asemenea atentate contra magistraţilor propunem următoarele:

1) Inainte ca acuzaţiĭ să fie aduşĭ la judecată să li se amputeze ambele mîinĭ.

2) Magistraţiĭ să poarte pe subt robe paveze de oţel, iar la spate cataramă solide sistem Cheferobescu.

3) Sentinţele să nu maĭ fie comunicate prin viŭ graiŭ în prezenţa acuzaţilor, ci prin gramofoane instal te pe mesele sălilor de şedinţe.

4) Răufăcătorul să nu maĭ fie escortat de jandarmĭ, ci de cîte-un regiment de artilerie cu tunurile încărcate.

Penitenciarul Văcăreştĭ

Faptul că Mărăcineanu şi-a putut procura un revolver la Văcăreştĭ atrage încă odată atenţiunea publiculuĭ asupra libertăţeĭ care domneşte în acest penitenciar. E un local de vilegiatură, nu un penitenciar. Se ştie că, cu ocazia uneia din cele două inspecţiĭ făcute în cursul secoluluĭ al 19-a, s'a constatat că deţinuţiĭ de la Văcăreştĭ jucaŭ cărţi pe banĭ, făceaŭ chefurĭ cu dame şi cu lăutarĭ, toate acestea într'un edificiŭ admirabil înzestrat cu electricitate, calorifere şi *tout à l'égout*. Intîmplarea cu Mărăcineanu ne face să presupunem că la Văcăreştĭ, între alte distracţiĭ, se îngăduе domnilor escrocĭ şi asasinĭ şi tirul cu revolverul.

Pe cînd o să se înfiinţeze la Văcăreştĭ şi o arenă pentru *lawn tennys*?

www.dacoromanica.ro

Pîinea revelatoare

Mărăcineanu a ascuns revolverul său într'o pîine. Este extra-ordinar cum el n'a fost descoperit. N'aveaŭ de cît să-ĭ cîntărească pîinea şi dacă trăgea maĭ mult de 500 de grame, restul de greutate nu maĭ era pîine: putea să fie revolver, armă Manlicher, tun Krupp, dar numaĭ pîine nu, căcĭ este cunoscut că brutariĭ noşri nu greşesc nicĭ o dată să fabrice chilogramul de pîine maĭ mare de 500 de grame. Pentru orĭ-ce om cît de puţin perspicace, greutatea pîineĭ luĭ Mărăcineanu ar fi fost o revelaţiune importantă.

Pentru a nu se maĭ ascunde pe viitor revolvere în pîinĭ, n'ar fi bine oare ca direcţia închisorilor să hrănească pe deţinuţĭ cu cozonac saŭ cu brioşe?

Paşa Enache Ion

Dar nu numaĭ deţinuţiĭ de la Văcăreştĭ trăesc bine, dar chiar gardianiĭ lor. Iată ce scrie o gazetă în această privinţă:

D. judecător de instrucţie Stelian Popescu a făcut percheziţiĭ în şoseaua Pantelimon şi în şoseaua Văcăreştĭ, unde locueşte gardianul Enache Ion împreună cu două concubine ale sale. Aceste percheziţiĭ n'aŭ dat însă nicĭ un rezultat, de oare ce nu s'a găsit nimic compromiţător.

In adevăr, două concubine la un singur om nu numaĭ că nu e de loc compromiţător pentru el, dar chiar îĭ face onoare. E aşa de greŭ azĭ să aĭ una singură dar două!

O singură observaţie: nu cum-va timpul ce necesita garda haremuluĭ săŭ făcea pe Paşa Enache Ion să cam neglijeze garda Văcăreştilor?

Simpaticul criminal

Ca în tot-d'auna, şi în această împrejurare presa a fost la înălţime, apărînd cu o rară tărie de convingere cauza cea bună şi dreaptă:

Iată, ca mostră, ce scriea «Ţara» acum cîte-va săptămînĭ sub pseudonimul Victor Anestin:

«Simpatic, după cum l'aţĭ putut vedea din portretul ce'l publicăm. Mărăcineanu nu'ţĭ face de loc impresia unuĭ om, care ar fi în stare să omoare o fiinţă omenească. Mi-a vorbit iute, nervos, agitat, dar cu privirea curată, sinceră. Din ce'l priveam, eram şi maĭ convins că Mărăcineanu nu poate fi autorul stupideĭ crime din Şerban Vodă...».

Iar acum cîte-va zile «Ţara» scriea:

«Perversitatea acestuĭ criminal este extraordinară. Rare orĭ s'a văzut un individ aşa de setos de sînge ca Mărăcineanu».

Deşi după stil sub pseudonimul Victor Anestin pare a se ascunde d. Aurel Blegescu din Craiova, credem însă a şti că articolul din care am extras prima citaţie este opera d-luĭ Mihail Georgescu-Vitriol, iar al doilea... s'a strecurat fără ştirea redacţieĭ «Ţara».

Jorj Delamidil

ACATIST

— în două vocĭ masculine —

Guvernul: «De revolte, Doamne,
Fereşte-ne Ţara.!
Furnica: «Iar Literatura,
De-Anestin şi Smara!»

Pinon

ŞEDINŢELE COMITETULUĬ «FURNICEĬ»

— Şedinţa de Joĭ 7 Octombre —

D. *Administrator* dă citire situaţiuneĭ financiare a număruluĭ 3 al revisteĭ «Furnica». Este excelentă. Mulţumeşte acelor gentilĭ abonaţĭ carĭ s'aŭ grăbit să achite meschinele sume în schimbul cărora sunt desfătaţĭ împărăteşte de valoroasa noastră revistă. Cere să se acorde abonaţilor şi oare-carĭ avantagiĭ materiale pe lîngă considerabila plăcere intelectuală ce le procurăm.

D. *Ionescu.*—Sunt de părere să le dăm oare-carĭ premiĭ de valoare.

O voce.—Ideea e bună Dar cînd? Ne-am săturat de promisiunile politicianilor!

Ceĭ 2 directorĭ în cor.—Vă rugăm să nu ne faceţĭ insulta să ne luaţĭ drept niştе politicianĭ. Noĭ nu fagăduim pămînt şi 'n schimb dăm gloanţe. Nu ne angajăm să facem votul universal şi 'n schimb să operăm la alegerĭ cu bîta şi cu suveica. Vom da premiŭ abonaţilor şi cititorilor în curînd. Dar, vorba maestruluĭ Caragiale, aveţĭ puţintică răbdare.

D. *Vasilescu.*—A propos, dar d. Caragiale de ce nu colaborează la «Furnica».

D. *Popescu.*—Pentru că, sunt informat, iustrul nostru prozator a încasat o moştenire fabuloasă, care-ĭ îngăduie luxul de a trăi ca un burghez infam şi—ce e maĭ grav—rentier!

O voce.—Ruşine!

Altă voce.—Dacă nu ne onorează cu genialele sale producţiunĭ, cel puţin să ne dea o subvenţie!

D. *Niculescu*—Opinează că comitetul revisteĭ «Furnica» trebue să adreseze d-luĭ Caragiale un ultimatum: orĭ ne dă un articol, orĭ o subvenţie.

Se admite.

D. *Constantinescu.*—Dar d. dr. Urechiă?

D. *Dumitrescu.*—Se ocupă numaĭ cu higiena, o specialitate în care nu are rival.

D. *Georgescu.*—Se vede că ocupaţia asta e maĭ higienică de cît literatura!

D. *Popescu.*—Ba bine că nu! Literatura, în ţara romînească, merge aşa de prost, chiar cînd e făcută de un scriitor de talia doctoruluĭ Urechiă, în cît deviĭ şceptic, pe cînd higiena e — ca să zic aşa — *antiseptică*.

D. *Vasilescu.*—Mă rog... daţi-mĭ voie.. e ora 3 din noapte... să intrăm în ordinea zileĭ.

Comitetul intră în adevăr în ordinea zileĭ.. următoare.

Se citeşte o monografie a oraşuluĭ Bucureştĭ semnată *Klaps*. Se admite pentru unul din numerile viitoare, cu micĭ modificărĭ şi cu rezerva ca autorul să ne declare că n'a maĭ fost publicată nicăerĭ.

Bucata «Un tip de student romîn din străinătate», din cauza tonuluĭ prea violent în care e scrisă, se respinge cu regret de oare ce autorul eĭ d. F. I. B. e un vechiŭ amic al nostru.

«Drăcoaica» d-luĭ *Chic*, alt vechiŭ şi talentat colaborator, o dăm draculuĭ, de-ocam-datâ.

D. *Alex. Braeştcu-Minona* n'a brodit'o de data asta, ceea ce e o adevărată *minone*.

Mica Publicitate (Variaţiĭ pe o singură coardă) semnat *Radu Vrească*, e foarte spirituel, dar o persoană din cele vizate în acest nostim articol e protejată de unul din membriĭ influenţĭ aĭ comitetuluĭ «Furniceĭ».

D. *Popescu* protestează energic contra acestuĭ act de nepotism.

D. *Niculescu* crede că nu trebue să se treacă în darea de seamă a şedinţeĭ acest protest care aruncă o notă discordantă în armonia ce, de ochiĭ lumeĭ, trebue să domnească în comitet. Propune apoĭ ca d. *Radu Vrească* să fie rugat să nu se supere pentru nedreptatea ce i se face şi să continue preţioasa-ĭ colaborare.

Se dă citire articoluluĭ d-luĭ *Gălbior* despre congresul profesorilor de gimnastică. Bunicel, dar 'şi-a pierdut actualitatea; ce e drept, din cauza neglijenţeĭ comitetuluĭ, care nu s'a întrunit la timp să hotărască asupra soarteĭ luĭ.

D-luĭ *Pion* i se răspunde că sunt lucruri autentice foarte nostime, dar nu totd'a-una şi cînd sunt scrise.

Epigrama d-luĭ *Tonegaro* ca idee n'ar fi rea, dar versul de 20 de picioare este o inovaţie nu tocmaĭ fericită.

Comitetul votează o menţiune onorabilă pentru d. *Glonte*, pentru a 'l încuraja să trimeată alt-ceva.

Stenograf

Teatrul Naţional.— Săptămîna viitoare se vor juca: *O idee năsdrăvană*, comedie localizată şi *Caporalul Simon*, dramă tradusă din franţuzeşte.

Opera română îşi va urma cursul reprezentaţiilor în zilele de Luni, Miercurĭ şi Vineri.

Teatrul Edison.— *Gyp*, vestitul imitator de celebrităţĭ femenine.

LA RESTAURANTUL
NIŢA DUMITRESCU
Calea Griviţa, 133
Se mănîncă bine, eftin şi curat
9 LEI CARTELA

Biuroul Avocatilor Asociaţi
Direcţiunea d-lor avocaţĭ **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal şi **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biuroŭ se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ**, în total saŭ în parte.
Strada Armenească, 24

www.dacoromanica.ro

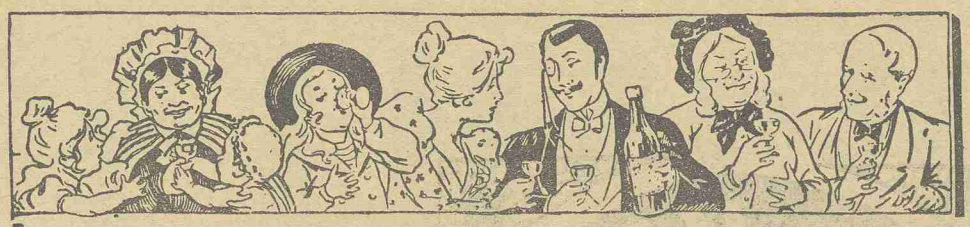

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Ori-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese și Băuturi **„MERCUR“, din Calea Victoriei, No. 52.**

Eftin și bun!

Comande se pot face și prin... allô! allô!

COFETARIA „UNIREA“

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREȚURI MODERATE

DIFERITE LIQUERURI
Vinuri streine
și indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primește comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciu prompt și elegant și prețuri din cele mai moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienți în timpul mesei.

Magasinul de coloniale și delicatese
S. G. ȘERBANESCU
— In fața Teatrului Național —

Icre negre tescuite calitate fără rival. Cel mai sublim unt-de-lemn. Șuncă, fructe, diferite mezeluri toate în permanență proaspete.

ȘAMPANIE

cele mai bune mărci

Vinuri delicioase de Drăgășani

Se fac expediții și în provincie

Hotel Constantinopol
CALEA GRIVIȚEI 183
lipit cu grădina Gărei de Nord

Trecând sub o nouă administrație s'a înzestrat cu mobilă și lingerie nouă. Se recomandă ca retras, curat și ieftin

Dr. George D. Fischer
— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamnei No. 27

Consultațiuni 11 – 12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrări Dinți până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 2 85 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU
DENTIST de la Facultatea din Paris
11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIȚA IONESCU
— CISMAR —

10 Calea Șerban-Vodă 10

Primește comande de ori-ce soiu de ghete și pantofi, lucrați elegant.

Prețuri convenabile. Viu la domiciliu, chemat printr'o carte poștală.

Se tipărește: frumos, teribil si chiar extra-ordinar de elegant și curat: teze, ziare și altele la:
TIPOGRAFIA
„SPERANȚA“
BUCURESCI
STR. ENEI No. 4
(vis-à-vis de Baia Centrală)

Iubitori de literatură populară! Trimeteți lei 1 și 25 bani în mărci poștale la librăria I. Dumitrescu din Tecuci și veți primi franco volumul **Crâmpee din viața țăranului Român** de C. Mihăilescu.

Boale interne și sifilitice
(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)
SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern și medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultații pentru bărbați, femei și copii de la 10—12 și de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colț Șerban-Vodă

Contra tusei, bronșitei, laringitei, cereți:

PASTILE SENEGAL
CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii și la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA“

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecțiuni, Mode, Mărunțișuri și articole de Menagiu.

București Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domenii

Aduce la cunoștința distinsei sale clientele și Onor. Public că aŭ sosit:

Lenajuri și Postavuri

Pentru confecțiuni de dame și de bărbați unice și neîntrecute în calitate și desemn

Monopol exclusiv

Pentru Romînia

Asemenea a sosit un bogat asortiment de:

STOFE, DE MOBILE ȘI PERDELE

de tot felul

Zilnic sosesc noutăți

București.— Tipografia «SPERANȚA», Strada Eneĭ 4, (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro